

От „Мършата и лешоядите“ до „Лисицата и гарвана“

Как да (не)мамиш в историята

Пенсионерите като мен, които обичат да четат за удоволствие през свободното си време между другото и исторически четива не винаги са наясно с каква велика и същевременно жалка и недоразвита наука се сблъскват. И аз самият години наред не си давах сметка за това. За мен в детството ми историята първоначално се яви тайнствена и възвишена като вълшебна приказка за горната и долната земя; после я чух да ми разказва за героичното минало на родния край (Панагюрище) в цялото му величие и погром; за да разбере след години в средните класове, че не всичко е разпра между „нашите“ и „вашите“, а е една безкрайна, световна класова битка-борба на потиснатите и угнетените срещу техните омразни експлоататори и господари. Подобно разбиране и схващане за същността на историята изглежда толкова естествено и закономерно, че и днес никой не се опитва да го отхвърли или опровергае. За какво тогава става дума? Та нали този детски възглед е почти научен?

Вижте за илюстрация какво пише по въпроса в най-надеждната онлайн енциклопедия¹: Историята (от гръцки: ιστορία – „проучване, познание, придобито чрез изследване“) е хуманитарна наука, занимаваща се с изучаване на миналото, фокусирана върху човека и неговите действия, състояния, мирогледи, социални взаимоотношения и организации от миналото до наши дни. Резултатът от историческото изследване обикновено е систематичен разказ, излагащ и анализиращ поредицата от събития, като в някои случаи се опитва да търси и обективните причинно-следствени връзки, които ги определят.

Хората, които професионално се занимават с изучаване, изследване и записване на история, се наричат историци. Те използват разнообразни източници-извори, включително писмени и печатни сведения, интервюта (устна история) и археология. В определен контекст понятието „история“ може да означава и времето след появата на писмеността в противовес на събитията, случили се преди това, които са известни като праистория (т.е. предистория)... Към историята не се отнасят историческите традиции на дадена култура, историческите легенди и митове, достоверността на които не може да бъде проверена.

И за да стане картината още по-пълна и ясна сме длъжни да добавим, че съвременната история има и своята почти две-вековна утвърдена научна парадигма (начин и модел на мислене и представяне), наречена исторически материализъм². Това е теория за развитие на обществото, разработена в края на XIX и началото на XX век от Карл

1 <https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%98%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F>

2 https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%98%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%87%D0%B5%D1%81%D0%BA%D0%B8_%D0%BC%D0%B0%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%B8%D0%B0%D0%BB%D0%B8%D0%B7%D1%8A%D0%BC

Маркс, Фридрих Енгелс и Владимир Улянов-Ленин, главните постановки на която се състоят в следното:

Фундаменталната основа на всяко общество е материалното производство, което определя общественото съзнание.

Историческият процес представлява последователна и закономерна смяна на общественно-икономически формации, обусловена от ръста и усъвършенстването на производителните сили.

Социалната структура на обществото се състои от базис и надстройка:

- базис - това е материалното производство, съчетаващо производителни сили и производствени отношения. Почти във всяка общественно-икономическа формация се обособяват две антагонистични класи - трудещите се производители и собствениците на средствата за производство.
- надстройка - това е съвкупността от политически, правни и религиозни институции заедно с всички нравствени, естетични и философски идеи, произтичащи от тях.

Самият баща на историческия материализъм К. Маркс в предговора на един от основните си трудове - „Към критиката на политическата икономия“, по този повод пише³:

„Общият резултат, до който стигнах и който, веднъж получен, служеше като ръководна нишка в моите изследвания, може накратко да се формулира така: В общественото производство на своя живот хората влизат в определени, необходими, независими от тяхната воля отношения – производствени отношения, които отговарят на определена степен от развитието на техните материални производителни сили. Съвкупността от тези производствени отношения образува икономическата структура на обществото, реалната база, върху която се издига една правна и политическа надстройка и на която отговарят определени обществени форми на съзнанието. Начинът на производството на материалния живот обуславя процеса на социалния, политическия и духовния живот изобщо. Не съзнанието на хората определя тяхното битие, а обратно, тяхното обществено битие определя съзнанието им. На известна степен от своето развитие материалните производителни сили на обществото влизат в противоречие със съществуващите производствени отношения или – което е само юридически израз на същото – с онези отношения на собственост, в границите на които те са се движили дотогава. От форми на развитие на производителните сили тези отношения се превръщат в окови за същите. Тогава настъпва епоха на социална революция. С изменението на икономическата основа се извършва по-бавен или по-бърз преврат в цялата огромна надстройка. При разглеждането на такива преврати трябва винаги да се прави разлика между материалния преврат в икономическите условия на производството, който може да се установи с точността на природните науки, и правните, политическите, религиозните, художествените или философските, накратко, идеологическите форми, в които хората осъзнават този конфликт и го разрешават с борба. Както за отделния човек не може да се съди по това, което той сам мисли за себе си, така за една епоха на преврати не може да се съди по нейното съзнание. Напротив, това съзнание трябва да се обясни въз основа на противоречията на материалния живот,

3 <https://www.uni-sofia.bg/index.php/bul/content/download/183691/1272669/version/2/file/KarlMarx-KamKritikaNaPoliticheskataIkonomia1859-2017.pdf> , стр. 21.

въз основа на съществуващия конфликт между обществените производителни сили и производствени отношения.“

Без да критикуваме изобщо възгледите на К. Маркс, днес ние веднага и с пълна убеденост можем да възразим на твърдението, че „за отделния човек не може да се съди по това, което той сам мисли за себе си“. Имаме достатъчно надеждни и еднозначни (научно потвърдени) наблюдения, че е вярно точно обратното. Древната максима: „Добри мисли, добри думи, добри дела“⁴ - е проверена и доказана категорично. Всеки може да даде примери в тази посока. От появата си на този свят с всяка своя мисъл ние се самоопределяме и изявяваме своята същност. Всяко наше действие или бездействие е породено от някакъв вътрешен импулс – усещане, чувство, мисъл и в най-развитата си форма се проявява като осъзната и целенасочена дейност. Това какво мислим за себе си обуславя нашето самочувствие и самосъзнание, интегрална част е от нашия светоглед. Невъзможно би било за човек с робска психика да завоюва света – да се превърне от аутсайдер в лидер, да поведе другите след себе си, да печели битка след битка и минавайки през лишения и трупове да достигне и да се задържи на върха. Този факт е очевиден и добре известен на всеки спортист, певец, художник, музикант... бизнесмен. От това как се възприемаме и себеосъзнаваме (от личностната ни идентификация) зависят мястото ни в обществената йерархия, материалното ни благосъстояние, физическото ни и душевно здраве... Не по-различно стоят нещата и при колективните прояви на съзнателност или социално-групова идентификация – аналогично на примера по-горе робският народ си е робски народ, той не може да завоюва света. Преди да стане това, той трябва да се прекърши и пречисти вътрешно, да преодолее пораженческия си манталитет и да развие в себе си нова култура и светоглед... Като онто-диалектик и -практик⁵ бих могъл да задълбая още в тази посока, но за сега ще изразя само недоумението си от липсата на сериозни опити за ревизиране на компрометираната вече по тези причини историко-материалистическа парадигма.

Но какво следва от така формулираната от Маркс и враснала се в историографията мисловна матрица? Нещо много ясно и категорично. Всеки един исторически факт или явление намира обяснение в развитието на производителните сили и свързаните с тях производствени отношения – всичко друго е от лукава го: митове и легенди, басни, притчи и предания... Истинската историческа наука е класово-партийна и с това напълно се оправдава практиката „историята да се пише от победителите и тях никой да не ги съди“. Историческата истина сама по себе си не е ценност, ако нарушава „научната“ парадигма и не обслужва господарите на деня. В най-развитата си форма това схващане за историческите процеси е изразено от Сталин с максимата: „Има човек – има проблем, няма човек – няма проблем!“⁶. Последниците от този светоглед и от политиките, които той обслужва са тежки, катастрофални и почти неизлечими. Като непрофесионални любители на историята, ние не можем да обхванем и изцерим всички

4 Заратустра: <http://samoistina.com/2/zoroaster.htm>

5 За повече информация виж: <http://onto-practice.blogspot.bg/>

6 <http://citati.bg/author-147-%D0%99%D0%BE%D1%81%D0%B8%D1%84-%D0%A1%D1%82%D0%B0%D0%BB%D0%B8%D0%BD-%D0%99%D0%BE%D1%81%D0%B8%D1%84-%D0%92%D0%B8%D1%81%D0%B0%D1%80%D0%B8%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87-%D0%94%D0%B6%D1%83%D0%B3%D0%B0%D1%88%D0%B2%D0%B8%D0%BB%D0%B8>

причинени язви, затова ще фокусираме вниманието си върху някои явления и факти, които историческата наука не би могла да обясни с развитие на производителните сили и породените от тях производствени отношения. Едно такова историческо явление тук на Балканите са системните опити да се принуди най-древното цивилизовано население в Европа да забрави своята идентичност и да изостави огромни части от културата и история си, които близки и по-далечни негови съседи искат да заграбят. Ето един фрапантен пример.

През последните години много нашумя спора за името, с което Р. Македония би могла да кандидатства за влизане в ЕС. Гърция упорито отстоява позицията, че древните македонци са гърци, Македония е гръцко царство, а Александър Македонски – най-великия грък... Нашите историци или мълчат безучастно, или открито припяват на... гърците. В тази връзка в „24 часа“ на 22.08.2013 г.⁷ в статия, озаглавена: „Гръцки меди цитират Божидар Димитров: Александър Македонски е грък!“, пише:

„На въпрос за това какъв е бил Александър Велики „грък, българин или македонец“ Димитров казва следното: „Александър Велики и неговия баща Филип Македонски в публичното пространство се явяват гърци! Тяхната политическа идея е била създаването на велика гръцка държава. Никой „македонец“ 2400 години след смъртта им не може да им припише друга самоличност! Причисляването към различна националност на мъртъвците – от цар Самуил до Гоце Делчев – е едно от най-тежките престъпления на „македонизма“, тъй като те са мъртви и не биха могли да защитят себе си. В цивилизования свят тази практика се нарича плякосване. В армиите в целия свят плякосването де факто се наказва със смърт!“

Е-е, Божидар Димитров сигурно знае какво говори, защото не е случаен човек – стар партиен функционер, професор по история, директор на Националния исторически музей, президентски съветник, министър⁸... Какво да кажем ние? Остава ни да разгледаме изказването на Б. Димитров изречение по изречение и да се замислим над казаното.

1. „Александър Велики и неговия баща Филип Македонски в публичното пространство се явяват гърци!“ Достатъчно е да отворим английската статия за Александър в Wikipedia⁹, за да се уверим, че „това е действително така“:

„Alexander III of Macedon (20/21 July 356 BC – 10/11 June 323 BC), commonly known as Alexander the Great (Greek: Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, Aléxandros ho Mégas, Koine Greek: [a.lék.san.dros ho mé.gas]), was a king (basileus) of the ancient Greek kingdom of Macedon[a] and a member of the Argead dynasty.“

Или да проверим резултатите от допитването „Кой е най-великия грък?“, проведено през 2009 г.¹⁰, в което:

7 <https://www.24chasa.bg/Article/2254921>

8 <http://glasove.com/categories/na-nov-glas/news/koy-vsushtnost-e-bozhidar-dimitrov>

9 https://en.wikipedia.org/wiki/Alexander_the_Great

10 <http://dnes.dir.bg/news/-4473077>

„Александър Велики беше избран за най-великия грък на всички времена в продължила три месеца анкета, организирана от гръцка телевизия “Скай ТВ”. Славният владетел-войн от античността получи 127 000 гласа от общо 700 000 гърци, участвали в анкетата. На второ място се нарежда Георгиос Папаниколау, открил нови хоризонти в медицината с изследванията си върху рака на матката, а трети е революционерът Теодорос Колокотронис, съобщи телевизия Скай, цитирана от БГНЕС.

"Александър Велики е голям стълб в гръцката чувствителност и на елинската култура", заяви режисьорът Янис Смарагдис, който защитаваше Александър Велики по време на предаването "Великите гърци". Анкетата беше осъществена по модела на Би Би Си "Великите британци" от 2002 г., по време на която Уинстън Чърчил беше избран за най-великия британец на всички времена."

Изглежда напълно ясно – проф. Б. Димитров е прав: „Александър Македонски в публичното пространство се явява най-великия грък!“ Нещо повече по картички и сувенири виждаме да го изписват не „Alexander the Great“ а „Alexander the Greek” - децата донесоха една такава картичка от Солун. Е, какво ни остава? Възможно ли е гърците да се заблуждават кой е най-великия им съотечественик?... И къде е истината?

А истината е повече от очевидна, за тези които я търсят. Такава би трябвало да е и за мастития ни историк проф. Б. Димитров. Преди 80 години точно през 1938 на бял свят излиза една малка брошура на д-р Ганчо Ценов - „Народността на старите македонци“¹¹, в която той пише:

„Преди римското завоевание Балканският полуостров се населяваше от елини (гърци), траки и илирийци. Траки са се наричали племената, които живееха в Тракия, илирийци – онези, които живееха в Илирия, а елини – онези, които живееха в Елада. Обаче идват римляните, покоряват тези народи и завземат целия Балкански полуостров. Освен това римляните завзеха и цялата държава на Александър Велики, тоест Мала Азия и Египет. Понеже голямата Римска държава не можеше да се управлява от един център, тя се раздели най-напред на четири, а после на две държави със столици в Рим и Цариград.

Цариград бе основан на тракийско/мизийско селище от Константин Велики, който не беше грък, с помощта на гетите или мизите, които също така не бяха гърци. Предвид на това, Цариград трябваше да стане средище на тракийска култура. Това не стана, защото тракийците, които бяха ръководители на държавата, нямаха свой писмен език и своя литература, и бяха принудени да си служат с гръцки език - било при съставянето на разни държавни актове, било при контактуването с някои чужди народи.

Тъй управляващата аристокрация се погръчваше и с време Източната римска империя, която се нарече и Византийска империя, взе гръцки облик. Понеже не само всички държавни актове, но и всички книги се пишеха на гръцки език, чужденците си помислиха, че цялата Византийска империя се обитава от гърци.

Обаче върху тази теза се изказаха напоследък съмнения. Гърцизмът на старите македонци започна да се оспорва. Той се оспори и в България от проф. Гаврил Кацаров, но и Кацаров, както и другите, изтъкна само някои данни, от които се вижда, че старите македонци не ще да са били гърци. Че са били българи или поне славяни – това Кацаров по никакъв начин не допускаше и не допуска, защото е против тезата, че старите тракоилирийци са били българи, които са принадлежали към славянската раса.

11 https://www.bgpatriot.com/resources/history/Cenov_NarodnostMakedonci.pdf

Какви са били тогава старите македонци? - пита д-р Ценов

Понеже днешните гърци са потомци на старите гърци, днешните албанци – на старите албанци, днешните власи – на старите власи, би трябвало да се каже, че и днешните македонци са потомци на старите македонци. Защо правим тук разлика?

Възразява се обаче, защото днешните македонци говорели славянски език, а славяните били късни пришълци в Македония, тъй че не било възможно днешните македонци да са потомци на старите македонци. Сега трябва да се види дали е имало славянско идване, защото днешните македонци не се наричат славяни и не казват, че техният език е славянски. Освен това историята не знае нищо за някаква славянска държава на Балканския полуостров. Тук е имало и има само държави на българи и сърби, а не и на славяни.

Онези, които казват, че е имало славянско нахлуване, разправят за това нахлуване следното: Славяните до 5 век живели на север от Карпатите, в Галиция. Към края на 5 век и началото на 6 век те минали Карпатите и заели Дакия, днешно Влашко, след това минали Дунав и завзели Тракия и Илирия.

А когато се пита – къде са старите жители на Дакия, Тракия и Илирия, се отговаря, че те били унищожени от славяните. Това предположение се опровергава от фактите. Защо славяните, които са унищожили толкова тракоилирийци, не са основали своя държава? Щом славяните били унищожили толкова свят, колкото никой друг народ на света не е правил досега, трябваше да създадат една голяма славянска империя. Такова нещо няма. Вместо това ние намираме славяните покорни роби на гръцката Византийска империя! Победителите били станали роби на победените. Откъде се взеха гърците, които управляваха Балканския полуостров, ако славяните наистина бяха унищожили тук всички гърци и тракоилирийци? Като се имат предвид тези факти, има ли някакъв смисъл теорията, че славяните били унищожили тракоилирийците?

След това се разправя, че тези храбри и жестоки славяни, които тъкмо били изстребили всички тракоилирийци, щом видели една гола, боса и дива тюрко-българска ордица, безропотно навели глави и пожелали да бъдат управлявани от нея. Може ли човек да приеме тези парадокси?

Ние не можем да ги приемем, защото са против фактите. Славяните били заели най-напред днешна Румъния, обаче ние виждаме, че румънците не са унищожени, защото и днес си живеят, където са живели преди мнимото нахлуване на славяните. Напротив, румъните са днес много по-многобройни, отколкото би трябвало да бъдат, защото са унищожили много славяни, като са ги порумънчили.

Същото е и с гърците. Не славяни унищожиха гърци, а гърците – славяни, като ги погърчиха. Ние намираме славянски гео-хидрографически имена във Влашко и в Гърция, а не намираме влашки и гръцки в България. От това се вижда кой-кого е унищожил и унищожавал.

Как така славяните унищожили тракоилирийците, най-храбрият народ на старата история, а гръцките селища по брега на Черно, Егейско и Мраморно море не могли да унищожат? Те унищожили илирийците до Адриатическо море, а албанците не могли да унищожат? Хипотезата, че славяните били унищожили старите жители на Балканския полуостров, не може да се оправдае. Тази хипотеза се постави едно време, когато авторите ѝ не разполагаха с достатъчни сведения и знания по тези въпроси.

Понеже тук стана дума, че днешните македонци били славяни, нека обърнем внимание на следния неопровержим факт: името славяни е споменато най-напред от живялите в 6 век хронисти Прокопий и Йордан. И двамата считат славяните са скитски народ, който от правреме живеел в Дакия, на север от Дунав, или в днешна Румъния. Йордан пише, че от долното течение на р. Драва до р. Днестър живеят склавените, а от Днестър до

Днепър – антите, също славянско или скитско племе. Същото се разбира и от Прокопий. Южно от тези склавени или анти, по брега на Черно море, според Йордан живели българите.“

Божидар Димитров навярно е много добре запознат с тезата на д-р Ганчо Ценов, но от това, което пише в „12 мита в българската история“, става ясно, че е привърженик на една силно редактирана и поосъвременена версия на хипотезата за унищожаване на траките при славянските (и др. варварски) нашествия. Според него унищожаването на траките става, така да се каже, системно, комплексно и планомерно с общите усилия на гърци, македонци и римляни, които от една страна ги асимилират и на нахлуващите от север варвари (особено на готите), които ги ограбват и избиват поголовно, а случайно оцелелите прогонват от земите им – истински тотален геноцид, какъвто и Хитлер не би могъл да си представи по мащабност и продължителност. Проф. Димитров описва нещата така¹²:

Най-лесна за демитологизиране е тезата за тракийския компонент в българската народност. Траките са наистина огромен народ, заемащ в първото хилядолетие преди новата ера земите на днешна България, Македония, Влашко, Южна Украйна, Европейска (а и част от Малоазиатска) Турция, Беломорска Тракия. Разделен е обаче на многобройни племена, които никога не са обединени в една държава. Най-голямото тракийско държавно обединение - Одриското царство, формирано около 480 г. пр. Хр., се разпада само след няколко десетки години. Траките нямат писменост и интелектуален елит и още в началото IV век пр. Хр. елинизацията на аристокрацията им е очевиден факт, стимулиран от политическите, икономическите и културните контакти с гръцките полиси, настанили се по крайбрежията на Черно, Бяло и Мраморно море. Гърцизацията се усилва в елинистическата епоха (III - I в. пр. Хр.), когато в днешните български земи (особено на юг от Балкана) се заселват хиляди гърци, някои насилва доведени от Филип II Македонски като заселници (във филипопол), други търсещи работа и възможности за професионална изява. Между втората половина на I в. пр. Хр. и първата половина на I в. сл. Хр. траките в днешните български земи са покорени от римляните, но в края на този период са обявени за пълноправни римски граждани. В тракийските земи са настанени на юг от Балкана хиляди заселници от елинизираните земи на Близкия изток, а на север от Балкана – римски колонисти. От хилядите открити надписи (предимно на гръцки език на юг от Балкана и на латински на север от билото му) става ясно, че елинизацията и романизацията на траките е успешно завършил процес още в края на II век сл. Хр. По-важно обаче е другото - населението в тази епоха в българските земи е съставено от лоялни граждани на Римската империя. Християнизацията му, която тече от средата на I в. сл. Хр., в 330 г. обхваща всички по силата на декрета на император Константин в 330 г., обявяващ християнството за държавна религия на империята. Християнството в IV век ликвидира окончателно всички културни и етнически различия и в края на периода елинизираното и романизирано население на земите има единно етническо съзнание - римляни (ромеи), граждани на Римската империя.“

Проф. Б. Димитров сякаш не предполага, че точно това местно християнизирано население, съставено от свободни жители на балканските провинции и обявено с едикта на Каракала от 212 г. за пълноправни римски граждани е наречено *Vulgares* в Анонимния латински хронограф от 354 г. и че тъкмо за тях д-р Г. Ценов пише: „В главата за „Готските игри“, съставена от самия Константин Велики или по негова поръчка, като

12 <https://chitanka.info/text/9703-12-mita-v-bylgarskata-istorija>

се посочват коледните приеми и празненства на византийския двор (в тогавашната столица Сердика – М.Г.), се споменават и развлеченията след пиршеството. А именно – музика, песни, театрални представления и латински славословия. На шестия ден на празниците се устройва закуска, на която се поканват сините, зелените, българите и разни чужденци: фаргани, хазари, агаряни и франки. Всички се явяват в национално облекло, народни горни дрехи ковади. (гл. Руск. древн.; гр Толстой и Кондаков, в. IV, стр. 139)¹³. Тук българите са посочени като местен обществен фактор непосредствено след или заедно с представителите на сините и зелените – двете основни политически партии в Римската империя. Подробно изложение по темата може да се види в публикацията ми „*Как и кога българите излизат на историческата сцена*“¹⁴. Но да продължим с въображаемото унищожаване на траките, описано от проф. Димитров.

„Какво се случва с това население в столетията до заселването на днешните ни земи от славяни и българи в VII век. Не тече ли поне солиден процент от все пак тракийската му по произход кръв във вените ни? Десетки антични автори, съвременници на събитията ни, описват една за съжаление тъжна картина, в която нямаме никакви основания да се съмняваме, че не е вярна или поне пресилена. От средата на III век върху балканските владения на Римската империя се изсипват вълните на нападенията на т.нар. варвари. Започнало е т.нар. Велико преселение на народите. Първите нападатели на земите ни са готите. Нападенията са с цел грабеж на богатото селско и градско население на плодородните земи на Влахия, Мизия и Тракия. Нападенията се извършват по един модел: населението се избива, имуществото му, храните и добитъкът се заграбват, а селищата се опожаряват. Римските власти са безсилни да се справят с готите, а и с други по-малки варварски народи, и през 275 г. са принудени да изоставят Влахия, изселвайки романизираното ѝ население в Мизия и Тракия. Дунав се превръща в граница на империята, но нито широката река, нито изградената по брега гъста мрежа от крепости успява да спре нападателите. В 387 г. заселените в Мизия като федерати готи се вдигат на въстание и успяват край Одрин да разбият и унищожат цялата армия на Източната Римска империя, заедно с лично командващия я император Валент. Готите стават за две години пълни господари на Балканския полуостров и според съобщенията на съвременните хронисти разграбили и унищожили всички селища в българските земи, „включително и най-скритите в планините, водени от пленници или роби“. Очевидно, и да е оцелял някой и друг трак до 387-389 г. (макар и романизиран или елинизиран), в тези две години или е намерил смъртта си, или е бил принуден да избяга далече на юг - в непревзетите Солун, Константинопол, островите в Егейския архипелаг или Анадола. Готите в крайна сметка са прогонени от Балканите (между другото с помощта и на наети на византийска служба български конни отряди), но българските земи се заселват вече от различно по произход ромейско население - мало-азиатци, хора от Близкия изток, бягащи от още по-жестоко страдащия от варварски нападения Италиански полуостров, варвари-федерати. На свой ред и това население е пометено от хунската инвазия. След хуните Балканите са разтърсени от нападенията на аварите, които стигат до стените на Константинопол и Солун и на няколко пъти се опитват безуспешно да го превземат.“

Тази картина на тотално асимилиране и унищожаване на местното тракийско население с общите усилия на гърци, македонци, римляни, готи, хуни, авари и други варвари е колкото покъртителна, толкова и несъстоятелна и в разрез с историческата истина.

13 https://www.bgpatriot.com/resources/history/Cenov_NarodnostMakedonci.pdf стр. 7

14 <http://www.otizvora.com/2018/03/9661>

Добре известно е от публикуваните извори и от трудовете на други историци (виж Ганчо Ценов, Асен Чилингиров, Георги Сотиров, В. Трайкова-Алшади и т.н.), че местното трако-илирийско население се запазва като основен етнически компонент не само на Балканите, но и в Империята като цяло. Това се потвърждава и от проучванията на чужди автори. Така например по традиция от местното тракийско и македонско население се формират основните военни части в Империята:

„Войска различных фем в связи с этим весьма отличались по составу и структуре, так, например, тяжёлую панцирную конницу и тяжёлую пехоту традиционно поставляли европейские фемы (Фракия и Македония), лёгкую конницу и лучников — азиатские фемы (Опсикий, Армениак, и.т.д.), Кивэрриотская фема (южный берег Анатолии) специализировалась исключительно на подготовке флота и моряков.“¹⁵

И това е така и през шести век по времето на Юстиниан:

„В отрядах федератов, помимо варваров, стали служить и жители империи. Основными источниками рекрутов были Южная Анатолия и Иллирия.“¹⁶

Водещото място и силното влияние на местното балканско (трако-македонско) население в Империята се потвърждава и от дългия списък римски императори с произход от тези земи.¹⁷ Няма да го разглеждаме подробно. Ще споменем само Галерий с неговия Сердикийски едикт на толерантността от 311 г.; Константин Велики с официализиране на християнството, преместване на столицата в Сердика и после във Византион, и с неговите унищожени „Беседи“ писани за поколенията на родния му, местен език; както и Юстиниан Велики с построяването на „Света София“ и учредяването на Юстиниана Прима...

Ще отбележим и факта, че готите и хуните са скитски народи, отъждествявани от редица автори с българите и етнически сродни с населението в Тракия, Мизия, и Македония. Нахлуванията им на юг от Дунав са не толкова грабителски, колкото в защита и подкрепа на населението от диоцеза Илирик, обявено за полуарианско след Сердикийския Вселенски събор и имат по-скоро характера на религиозна война с гърцизиращото се Цариградско православие. В резултат от тези войни идва и прогласяването през 535 г. на Юстиниана Прима от император Юстиниан като независима от Рим и Цариград архиепископия на населението от Илирик.¹⁸

При това разминаване на професорския наратив с фактите, нека се обърнем към основните принципи в историческата наука и да се запитаме – с развитието на кои производителните сили и производствени отношения мажем да обясним тоталния геноцид и асимилация на траките, ако ги е имало? Кой биха могли да бъдат според научната парадигма антагонистичните класи, въввлечени за период от десетина века и

15 https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%90%D1%80%D0%BC%D0%B8%D1%8F_%D0%92%D0%B8%D0%B7%D0%B0%D0%BD%D1%82%D0%B8%D0%B9%D1%81%D0%BA%D0%BE_%D0%B9_%D0%B8%D0%BC%D0%BF%D0%B5%D1%80%D0%B8%D0%B8

16 Пак там.

17 <https://uchiteli.bg/interesting/rimskite-imperatori-ot-balkanski-proizhod/3293>

18 За повече информация по въпроса виж „Ранното християнство, Юстиниан и Юстиниана Прима“ на В. Трайкова-Алшади <http://www.otizvora.com/vessela-traykova>

повече в тази епохална битка и коя от тях би спечелила най-много от поголовното асимилирани и унищожаване на тези народи?... С други думи казано, дори тоталния геноцид и асимилация на траките, описани от проф. Божидар Димитров, да не се потвърждават от историческите факти и свидетелства, то самото експониране и манипулиране на темата по този начин показват, че все пак край нас и днес съществуват сили, които желаят възприемането и утвърждаването на едно подобно мислене. Кой са тези сили? Не, не са производителните, някой иска съзнателно да ни внуши, че *няма ли траки – няма проблем...* И тук неволно се сецваме за онази библийска мъдрост, според която: *„Където е мършата, там ще се съберат лешоядите.“*¹⁹

Но да се върнем на основния въпрос поставен преди 8 десетилетия от д-р Ганчо Ценов:

„Какви са били тогава старите македонци? Понеже днешните гърци са потомци на старите гърци, днешните албанци – на старите албанци, днешните власи – на старите власи, би трябвало да се каже, че и днешните македонци са потомци на старите македонци. Защо правим тук разлика?“...

В сайта „Свободно слово“ на 25.05.2017 проф. Б. Димитров, коментирайки думите на руския президент Владимир Путин - *„В Русия буквите дойдоха от македонска земя.“* - дава косвено следния отговор²⁰:

„...Всичко това не може да не е станало известно на Путин от подготвящият го за срещата екип. Затова е избрал позволяващото разнообразни тълкувания „буквите дойдоха от македонска земя“. Исторически това е вярно – Кирил и Методий са родени в Солун, а градът е част от антична Македония.

Днешна Македония не е част от първоначалната ѝ територия – на нея има две други държавици. Това са Дардания в Западна Македония и Пеония в Източна Македония – съответно на племената дардани и траки.

От изявлението на Путин би трябвало най-доволни да са гърците – тъй като подкрепя тезата им, че Македония е част от гръцкото културно историческо наследство.

А ако се вземе предвид, че Зоран Заев, който след седмица-две ще стане премиер на Македония, заяви, че македонци и българи са един народ, би следвало да сме доволни и ние, тъй като понятието „македонска земя“ може да се тълкува от нас само в географски смисъл.

Путин много е внимавал да не каже, че русите са получили азбуката от „Македония“ или „македонския народ“. Очевидно е бил наистина добре подготвен за срещата, свалям шапка на екипа му, подготвил т.н. опорни точки.“

Е-е, стана ни ясно: *Старите македонци и Македония са гърци, както впрочем и Александър Македонски – най-великия ГРЪК, днешните македонци и българите са един народ... и най-вече: Путин е прав и е добре подготвен!...* Но защо започва нещо да ни намирисва?... А и защо д-р Ганчо Ценов ни звучи доста по-убедително?²¹

19 Виж Матей 24:28

20 <https://svobodnoslovo.eu/%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%84-%D0%B1%D0%BE%D0%B6%D0%B8%D0%B4%D0%B0%D1%80-%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%B2-%D0%B4%D0%BD%D0%B5%D1%88%D0%BD%D0%B0-%D0%BC%D0%B0%D0%BA%D0%B5%D0%B4%D0%BE%D0%BD/>

21 https://www.bgpatriot.com/resources/history/Cenov_NarodnostMakedonci.pdf, стр. 3-5

Старите македонци не са били гърци, защото старите гърци не са ги считали за такива. А това е най-важното.

За народността на македонците е станало дума още в 5 век пр. Христа. Херодот пише, че македонският княз Александър I се считал за елин. Добре, но гърците не са го считали за такъв. Когато Александър поискал да вземе участие в Олимпийските игри, те му отказали, защото тези игри били само за елини, а не и за варвари, какъвто бил Александър. Това го накарало да докаже, че е елин, и доказал, че е елин, защото е от аргийски произход. Но и с това той не доказал, че е принадлежал на елинската раса, защото аргийците не са били елини, а само спечелени за елинската култура. Още Исократ (Paneg. 50), който е живял в 5 век преди Христа, пише, че с името елини не се е означавал родът или родовият произход, а духът, убеждението и възпитанието. Поради това като елини са били означени и хора, които расово не са спадали към елините, но са държали за тях. Казано другояче, били са гъркомани.

Тук обаче става дума за расов произход. Старите гърци не считали Александър за грък от расово гледище, но като видели, че той изразява гръцки убеждения, приели го в игрите.

Въпреки това допускане на Александър I в Олимпийските игри, старите гърци са продължавали да считат македонците и техните князе за варвари. Демостен напр. е считал македонците за варвари или негърци. Понеже някои възразяват, че той е правил това по политически причини, нека обърнем внимание на самите негови изрази. В своята Олинтска реч (III, 16) той се провиква: “Не е ли Филип неприятел... не е ли варварин?” Демостен не би питал така своите слушатели, ако не е очаквал положителен отговор, че Филип е варварин. По-нататък в същата реч Демостен казва, че във време на Аристид, Никий и Перикъл македонските царе са се подчинявали на елините, както подобава на варвари спрямо елини. (Olyth III, 24). След това Демостен представя Филип не само като неприятел на Атина, но и като неприятел на елинизма. Като укорява своите съотечественици, че нищо не правят, а само питат за новини, той веднъж казва: “Има ли нещо по-ново от това, че един македонец поразява атиняните и се разпорежда с онова, което принадлежи на елините?” (Ф. I. IV, 10) В друга една реч той казва, че Филип нарушавал мира с атиняните и заговорничил против всички елини. (Ф.П. 1) А в третата си реч против Филип той казва: “Филип върши неправда не само с нас атиняните, но и на всички други елини.”

От казаното се вижда, че македонците не са считани за елинско племе. Най-добре Демостен е изтъкнал това със следните думи:

“И това знаете вие, атиняни, че всичко онова, което елините са претърпели от лакедемонците или от нас (атиняните), това, впрочем, им стана от истински синове на Елада... Такъв не е случаят с Филип. Филип, който не само, че не е грък и няма нищо общо с гърците, но не е поне един варварин из почетна земя, а е недостоен македонец, откъдето някога даже годен роб (слуга) човек не можеше да си купи.” (Ф. III, 7).

От всичко това се вижда, че македонците не са били членове на елинската раса. Но и самите македонци не са се считали за членове на гръцката раса. Плутарх ни разправя, че Александър Велики по време на похода си в Азия, за да докаже своята вежливост към атиняните, им изпратил плячка от Азия със следния надпис: “Александър, Филиповия син, и елините” (Плут. Алекс. 10, 6).

Той прави разлика между себе си и елините. Ясно е, че Александър е считал елините за друг народ. Това се вижда и от факта, че той е контактувал с варварите посредством Хефест, а с елините посредством Кратер. Считал е, значи, елините за друг народ. След това Плутарх пише, че по време на каранията си с Клит Александър извикал телохранителите си на македонски. (Алекс. 51). А като описва срещата на Евмен с македонските войници, Плутарх (Евмен 14) пише, че войниците го били поздравявали

на македонски език. Македонският не бил, значи, гръцки език. Курциус пък ни разправя следната сцена от съденето на Филота, един от приближените на Александър: “Царят (Александър) отправи погледа си към Филота и каза: “Македонците са решили да те съдят. Питам те, ще искаш ли да говориш с тях на роден език?” Филота отговори: “Освен македонците, тук има твърде много свидетели, които, струва ми се, по-лесно ще разберат моите думи, ако си послужи със същия език, на който ти току-що говори, което ти, мисля, направи заради това, че да може речта ти да се разбере от повече хора.” След това царят каза: “Виждате ли, Филота мрази даже бащиния си език, защото той самият отказва да се изразява на него. Но той може да говори както ще, вие обаче, да знаете, че той се е отдалечил както от нашите обичаи, така и от нашия език.” (Курциус Руфус 6, 36) От цитираното ясно се вижда, че македонците не са се считали за гърци. За да се разбира с външния свят, тяхната интелигенция е знаела и гръцки, защото гръцкият език е бил най-разпространеният език тогава. Гръцка обаче, тя (интелигенцията) не е била.“

Трудно ми е да си представя какво би могъл да каже проф. Божидар Димитров в отговор на горните исторически свидетелства. Дали ще продължи да твърди, че Александър е грък? Можем да му помогнем да си избистри концепцията с още няколко въпроса:

Въпрос 1: Кога Александър става грък – преди да се роди или след това?

Опорни точки: Александър е потомък на Херкулес по бащина линия и на Ахил по майчина. Херкулес е син на „Зевс пеласгийски“ според Омир, а Ахил и мирмидонците са българи според Йоан Малала.

Въпрос 2: Кога Александър става грък – като син на Зевс или като син на Амон Ра?

Опорни точки: Олимпия – майката на Александър от ранно детство му внушава, че е син на Зевс. След похода си до оракула на Амон Ра в оазиса Сива, с цел да провери горното твърдение на майка си, Александър повярвал, че е син на Амон и фараон на Египет.

Въпрос 3: Кога Александър става грък – когато Атина и Тива възстават срещу него, или след като срива Тива до основи и избива и продава населението и в робство?

Без опорни точки...

Въпрос 4: Кога Александър става грък – преди битката при Граник или след това?

Опорни точки: Персийската армия се води от гръцкият стратег-наемник Мемнон от Родос, под чието командване се намират около 20,000 гръцки хоплити-наемници. Уведомен за оскъдните запаси на македонците, Мемнон предлага тактиката на изгорена земя – да се унищожат хранителните и други по-важни запаси и ресурси по пътя им с цел тяхното отслабване и по-лесен разгром. В резултат от битката гръцките наемници са пленени и Александър заповядва 2000 от тях да бъдат оковани и изпратени в Македония като роби, а останалата по-голяма част езекутирани.

Въпрос 5: Кога Александър става грък – като ученик на Аристотел и Калистен или по-късно когато разбира, че персите не са диваци и варвари, възприема някои от техните порядки и въвежда проскинеза в своето обкръжение?

Без опорни точки...

Бихме могли да зададем на проф. Божидар Димитров, а и на целия гръцки народ още много подобни въпроси и да изчакаме с интерес историческите им интерпретации, спекулации и манипулации, но вместо това по уместно би било да си спомним и преразкажем онази древна езопова басня – за лисицата и гарвана.

Откъснал си гарванът мръвка от някакъв труп и кацнал на едно дърво. Видяла го лисицата, прияло се и на нея, спряла се под дървото и захванала да го хвали колко е едър, представителен и красив. Добавила, че измежду всички птици на него най приляга да бъде цар, стига само да има силен глас и хубаво да пее. Поласкан, гарванът гракнал с пълно гърло, за да и докаже колко е велик и изпуснал мръвката. Лисицата грабнала месото и продумала:

— Е-е, Гарване, ако имаше и малко сапикас (съобразяване с истината), нищо нямаше да ти липсва, за да станеш цар на птиците.

...А ако проф. Божидар Димитров в своите изяви имаше малко сапикас вместо: *„Александър Велики и неговия баща Филип Македонски в публичното пространство се явяват гърци!“*, би казал: *„Александър Велики и неговия баща Филип Македонски в публичното пространство НЯКОЙ ГИ ПРЕДСТАВЯТ ЗА гърци! ИСТОРИЯТА обаче СВИДЕТЕЛСТВА, ЧЕ ТОВА НЕ Е ТАКА!“* Вместо това той упорито продължава да ни подхвърля като хранителна среда на лешоядите.

2. *„Тяхната политическа идея (на Филип и на Александър) е била създаването на велика гръцка държава.“* - казва по-нататм проф. Б. Димитров... И тук направо почва да смърди. Какво ни пречи обаче да приемем играта, да се направим на „умряла лисица“, да изчакаме гарваните да наклеят около мършата, да посегнат дори с човки към трупа и тогава... Тогава лисицата да скочи и да сграбчи най-тлъстия от тях за гушата!... Кой би попаднал в зъбите и, а професоре?

Ние любителите пенсионери и други любопитни читатели колкото и да търсим в историческите извори не откриваме нито ред в потвърждение на тази ваша теза, затова е резонно да попитаме: кога Филип Македонски и Александър стигат до *„политическата идея за създаване на велика гръцка държава“*, как я формулират, пред кого и как я представят, по какъв начин и кога я осъществяват, кои автори кога и къде свидетелстват за това? Искате ли опорни точки, професоре? Ние четем и се питаме:

Дали Филип не стига до идеята за създаване на *„велика гръцка държава“* като млад принц – заложник в Тива (368 г. пр. Хр. – 365 г. пр. Хр.), един от най-проспериращите градове в Елада по онова време? Там е възпитан като елин и изучава дипломация и военно дело под влиянието на бележития тивански стратег Епаминонд.

А може би Филип стига до идеята за създаване на *„велика гръцка държава“* в началото на своето управление, когато сключва съюз с дарданите, убеждава нахлулите пеони да се оттеглят и побеждава 3000 хоплити пратени от Атина.

Възможно е Филип да е стигнал до идеята за създаване на *„велика гръцка държава“* след 356 г. пр. Хр., когато укрепил вече властта си в Македония и по северната граница,

започва експанзия на юг и изток към егейска Тракия и централна Гърция. Тогава покорява атинската колония Амфипол на Халкидическия полуостров и придобива контрола над златните мини там. Видял се е с пари за сметка на гърците и е решил да се разплати като им спретне една „велика държава“?

В следващите няколко години Филип Македонски завършва покоряването на гръцките колонии в беломорска Тракия и завзема Олинт (348 г. пр. Хр.), но воюва неуспешно срещу Византион. Агентите му водят промакедонската пропаганда в Гърция, разединяват общественото мнение и подготвят почвата за бъдещото македонско настъпление. В резултат избухва въстание на остров Евбея срещу атинското управление. Това допълнително разклаща позициите на Атина, главния противник на македонския цар за надмощие в Елада. Сигурно тогава Филип II стига до идеята за създаване на „велика гръцка държава“?

В 338 г. пр. Хр. Филип Македонски побеждава войските на Атинско-тиванския съюз в битката при Херонея и окончателно установява македонска хегемония в цяла Елада (с изключение на Спарта). В тази битка Александър спасява живота на баща си и прави решаващ принос за победата. В резултат се създава Коринтския военно-политически съюз на гръцките полиси, организиран да съдейства на македонците в планираната война срещу Персия. На Македонският цар е дадена титлата „хегемон“ и правото да ръководи съюза. Та може би точно по това време Филип и Александър с общи усилия (или без усилия, по семейно му), стигат до идеята за създаване на „велика гръцка държава“?

През 336 г. пр. Хр. Филип II е убит от охранителя Павзаний по време на сватбата на дъщеря му Клеопатра с епирския цар Александър. Официалната версия е, че той е убит по поръчка на персийския цар Дарий и с това се оправдава македонското настъпление срещу Персийската империя като възмездие за убийството. След смъртта на Филип Македонското царство е оглавно от сина му Александър... Но какво стана, професоре?...

„Умрялата лисица“ скочи и сграбчи тлъстия гарван за шията! Стана очевидно, че в богатата история на гръко-македонските отношение е невъзможно да се открие мъртва плът, където лешоядите да клъвнат и да захранят тезата ви, че Филип и Александър са „имали политическата идея за създаване на велика гръцка държава“. Можем да разровим за опорни точки и живота на Александър Велики, но защо да удължаваме агонията на гарвана, професоре. Цар Филип си отиде достойно, без да остави и намек в подкрепа на велико-гръцката теза.

Горните опорни точки са извадени от Wikipedia²² в тях няма нищо секретно, скрито и недостъпно. Широко известно е, че проф. Б. Димитров дълги години се е ровил из ватиканските архиви, ако там е открил нещо интересно в защита на изказаната от него теза, би било полезно да ни го представи. Дотогава обаче остава в сила установената от нас по-горе, позорна за него истина, че не само манипулира и деформира общественото съзнание но и подхвърля народа си на лешоядите. И за да не излязат

22 https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D0%B8%D0%BB%D0%B8%D0%BF_II_%D0%9C%D0%B0%D0%BA%D0%B5%D0%B4%D0%BE%D0%BD%D1%81%D0%BA%D0%B8

обвиненията ни необосновани, нека да проверим какво пише за велико-гръцката политическа идея в достъпните ни източници.

„Мегали идеята (на гръцки: Μεγάλη Ιδέα), наричана още и Великата идея или Голямата идея е идеологически проект на гръцкия национализъм за възстановяване на Византия. Като прийоми за осъществяване на проекта, използвани от различни по политическа принадлежност правителства, но обединени от Мегали идеята, се прилагат иредентизъм и националшовинизъм. Символичното начало на проекта слага Йоанис Колетис с една своя знаменателна реч от 14 януари 1844 година произнесена в гръцкия парламент.“²³

Има ли изненадани? Велико-гръцките лешояди се вият над трупа на Византия, а маститият ни проф. Божидар Димитров, вместо да ги разгони им съдейства да кълват и Македонското наследство. А лешоядите кълват не мърша, а жива плът, защото все още има македонци и... *има проблем*.

През 1941 г. в Третия Райх на немски език излиза специализирания лингвистичен труд на немския езиковед-славист Макс Фасмер, озаглавен: „Славяните в Гърция“ (на немски: Die Slaven in Griechenland)²⁴. Авторът – известен славист, започва подготовката му още през 30-те години на 20 век. За изготвянето му са ползвани всички научни езиковедски трудове по темата, и в частност историята на българския език на академик Стефан Младенов, издадена на немски от Макс Фасмер.

Трудът търпи второ издание на немски през 1970 г. в Лайпциг – ГДР. Предвид политическата конюнктура по това време, в предговора към това второ издание, Ханс Дитен, опитвайки се да заобиколи въпроса за времето на първото издание, принизява от политическа страна „славяните в Гърция“, твърдейки че, Макс Фасмер е надценил в труда си значението на т.нар. „негръцки компоненти“ (български, албански, румънски и др.), и в частност славянските, за формиране на етимологията на имената и топонимите в съвременна Гърция. Нещо повече – тръгвайки още от проучванията на Якоб Филип Фалмерайер, Фасмер достига по пътя на лингвистичните си проучвания до извода (твърде преувеличен според второто немско издание в ГДР), че жителите на територията, на която е възкресена Гърция в началото на 19 век до началото на 20 век, в по-голямата си част не са потомци на древните елини, а са се формирали като етнос в хода на вековете от народи, мигрирали на територията на Гърция след това. Според Макс Фасмер най-съществен е славянският поток към територията на Гърция през 7 век, последван от албанския през 14 век в Душановата държава.

В заключение, авторът на „Славяните в Гърция“, желае да провокира с изследването си научен спор за произхода на съвременните гърци. Официалната гръцка историография и лингвистика в следвоенните години пренебрегва и критикува труда на Фасмер, отхвърляйки неговите лингвистични тези и основния му исторически извод-обобщение за произхода на съвременните гърци. В по-скромния случай, гръцката наука принизява историческата стойност на изследването на Фасмер.

23 https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B5%D0%B3%D0%B0%D0%BB%D0%B8_%D0%B8%D0%B4%D0%B5%D1%8F

24 https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%BB%D0%B0%D0%B2%D1%8F%D0%BD_%D0%B8%D1%82%D0%B5_%D0%B2_%D0%93%D1%8A%D1%80%D1%86%D0%B8%D1%8F

Достатъчно е да отворим книгата на Фасмер, да я прелистим набързо и буквално да изтръпнем. Да разгледаме например списъка на селищата в околностите на древната македонска столица Пела²⁵. Голяма част от тях директно са записани като „bulgarisch“ или „von Bulgaren bewohnt“, за други като село Извор пише:

20. Ἰσβορ Ort im Kr. Gumenitsa, wird auch Πηγή genannt (Lex.). Bei K. nur Izvor. Der griechische Name ist eine Übersetzung des slavischen. - (Т.е. *гръцкото име Πηγή е превод от славянски.* - М.Г.)

А за самата древна столица на Македонското царство четем:

76. Σλάπιτσα ein alter Name von Pella. In einer griechischen Inschrift vom Jahre 1368 in einem Pergamentevangelium wird ein Antonios πανιερώτατος ἐπίσκοπος Σλανίτζης ἦτοι Πέλλης nach Radonić, Archiv XXV 469, genannt, der sich auf Izvestija Russk. Archeol. Inst. v Konst. IV, 3, 133 beruft. Vgl. bulg. ON Slana Bara, skr. Slana, Slanac, Slani Potok, mazed. Slansko, Slanište (Skoplje). Also nach einer »Salzquelle« benannt. - (Т.е. *Слатица е старо име на Пела и според Руски известия идва от български: Слана Бара, Слана, Сланак, Слани Поток. Сланско, Сланиш...* - М.Г.)

Какво бихме могли да кажем още по въпроса? По неофициални данни²⁶ в Северна Гърция (Егейска Македония и Западна Тракия) има значителен брой българоезично население с български произход. В огромното си мнозинство то е с гръцко национално самосъзнание, в резултат на дългогодишна водена политика на денационализация и асимилация, а в малка степен - с македонско национално самосъзнание. Е това именно население създава проблеми на велико-гръцките лешояди, а и на проф. Б. Димитров...

Коренното славяноезично население в Егейска Македония варира от 180 000 до 250 000 според някои източници, като тези данни са неофициални. В Западна Тракия има компактна общност от помашко население, според официални гръцки данни те са около 35 000 души (23 000 души в окръг Ксанти, 11 000 души в окръг Родопи и 2 000 души в окръг Еврос).

Какво е „научното“ обяснение?

„През VII век в Македония започва масовото заселване на славяни и на Куберовите прабългари. - Твърдят историците от школата на проф. Б. Димитров. - В 837 година хан Пресиян презема беломорските градове Филипи и Кавала и присъединява областта към България. В зенита на Първата българска държава, при царете Самуил, Гавраил Радомир, Иван Владислав и Пресиян II областта е част от българските територии, а Воден и Преспа са за кратко столици на държавата. Град Кавала в средновековието е българската крепост Морунец, а наричаната от чужденците крепост Перитор носи българското име Буруград. В 14 век именно Ксанти и той са столиците на деспот Момчил

25 http://www.promacedonia.org/en/mv/mv_3_23c.htm

26 https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%8A%D0%BB%D0%B3%D0%B0%D1%80%D0%B8_%D0%B2_%D0%93%D1%8A%D1%80%D1%86%D0%B8%D1%8F

войвода. През Възраждането българите са значителен народностен елемент в Беломорска Тракия и Беломорска Македония...²⁷

Добре, бихме казали ние, но това не обяснява факта, че старото име на Пела е Слатица, не обяснява и македонското национално самосъзнание на част от това население... Не, стига с тези опити да се заситят лешоядите! Напатихме се достатъчно от полуистини и лъжи! Това, че в Македония живеят българи от преди времето на Аспарух и Кубер е добре известно в историята. Д-р Ганчо Ценов преди 80 години още писа²⁸:

Понеже нито гърците са считали македонците за гърци, нито самите македонци са се считали за гърци, какви са били тогава македонците? Както днес има гърци там, където в старо време е имало пак гърци, и както днешните гърци се смятат за потомци на старите гърци, така би трябвало да кажем, че и днешните български македонци са потомци на старите македонци, или че старите македонци са били българи.

Добре, но в душата на модерните учени толкова много е втълпено убеждението, че българите (били те славяни или турци) са късни пришълци на Балканския полуостров, че те по никакъв начин не могат да си представят, че старите македонци може да бъдат българи.

Старите гърци са считали македонците за варвари, но това не трябвало да се взима под внимание, защото старите гърци го правели по политически съображения. Македонският език не е бил гръцки език, но и това нищо не доказвало, защото той бил някакъв си гръцки диалект. Значи и тези доказателства не стигат да се приеме, че старите македонци не са били гърци. Ще посочим и други, от които вече няма да отстъпваме.

Старите македонци не са били гърци, защото са населявали земя, която не е била населявана от гърци.

Преди идването на гърците днешна Гърция е била поселена с пелазги – един варварски, тоест негръцки народ. За езика на пелазгите Херодот пише: “Какъв език са говорили пелазгите, не мога да кажа със сигурност... Ако се съди обаче по останалите живи пелазги... трябва да кажем, че те са говорили един варварски език. Щом това е така, жителите на Атика, която е пелазгска земя, с преминаването им към елините, са възприели друг (елински) език.” (Херодот I, 57-58) Това е казано 450 години преди Р. Хр. Гърците, значи, били дошли едно време на полуострова при пелазги, които те или изпъдили, или погърчили. А Страбон пише за пелазгите: “Що се отнася до пелазгите, всичко свидетелства, че те са един стар народ, който е бил разпространен в цяла Елада, особено между етолците в Тесалия.” Също и Омир определя тесалийските жители в областта Латриса, на юг от р. Пенеос, като пелазги. (Л. II. 840 и др.)

Трог Помпей (Justin. VII, 1, 3) пък пише, че македонците са от пелазгски произход. Ето защо македонците не са считани за гърци. Те не са считани за гърци, защото са от пелазгски произход.

По-нататък Страбон пише, че Тесалия между устието на р. Пенеос, Термопилите и планина Пинд, се е казвала Пелазгски Аргос, защото пелазги били населявали тази земя. (стр. 221, 4) От тези пелазги – аргийци – е произлязъл македонския цар Александър първи, затова гърците са го считали за негрък, или варварин. На друго място (V, 2, 4)

27 https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D1%8A%D0%BB%D0%B3%D0%B0%D1%80%D0%B8_%D0%B2_%D0%93%D1%8A%D1%80%D1%86%D0%B8%D1%8F

28 https://www.bgpatriot.com/resources/history/Cenov_NarodnostMakedonci.pdf

Страбон пише, че и епиротските племена според много автори били от пелазгски произход. Полибий потвърждава Страбон и пише, че повечето етолци не са гърци. Понеже македонците, етолците и акарнанците са от пелазгски произход, Тит Ливи пише, че те са говорили един и същ език (Aetolos, Acarnanas, Macedonas eiusdem linguae homines. XXX, 29).

Като пелазгски народ, македонците са говорили същия език, както и пелазгските етолци и акарнанци. Ето защо гърците не са разбирали македонския език. Не са го разбирали, защото той не е бил нито гръцки, нито гръцки диалект.

Името пелазги е употребявано в най-старо време, а в историческо време това име се замества от имената траки и мизи. В най-старо време като Мизия е означавана една малка област на азиатския бряг на Дарданелите и Егейско море, обаче още Херодот (1000 г. пр. Хр.) нарича и тракийците мизи. Херодот (VII, 20) пише, че мизите и тевкритите минали преди Троянската война през Босфора от Азия в Европа, покорили траките и се разпространили чак до Йоническо море и р. Пенеос.

Тукидид пък, който е малко по-млад от Херодот, пише (II, 97), че одриският княз Ситалк бил много богат, защото събирал данъци от земята между Черно море и Йоническия залив. А, както споменахме, между Черно море и Йоническия залив е живял народ, който в старо време е наричан пелазги, а по-късно мизи или траки. Понеже в тази област спадат и Македония, Тесалия, Етолия и Акарнания, чиито жители се считаха досега за пелазги, тези жители сега се нарекоха мизи или траки. Македонците, тесалийците, етолците и акарнанците са спадали към тракийската раса.

Страбон, като описва Пиерия, която е лежала южно от Македония и юго-източно от долното течение на р. Бистрица, пише: „Пиерия, Олинт, Пимпла и Либерта са стари тракийски местности и планини, които принадлежат сега на македонците.” (р. 471, 17) Страбон пише, че селищата на тези тракийски пиерци се простират чак до р. Пенеос. Тъй че и според Страбон тракийците са се простирали до р. Пенеос. А понеже македонците живееха не само на север от р. Пенеос, но и на север от р. Бистрица, те са спадали към тракийската раса. Този факт многократно е изтъкван и от средновековните писатели, които често пишат „Тракия или Македония”.

Какво е положението днес в тези изконно наши земи и с потомците на нашите най-древни предци? Да видим какво пише Костадин Костадинов на 20.12.2014 г. в своя блог:

„На 1 декември едно интервю на известния гръцки композитор Стаматис Краунакис в забавно предаване на гръцката телевизия предизвика бурни реакции в цяла Гърция. Изявлението, което разбуни страстите в голяма част от гръцкото общество бе: „Дойде приятел от Северна Гърция и ми каза: „От колко години хората в Северна Гърция говорят на гръцки език? От сто? Преди освобожденията са говорили на български”. Както казват, никой от живеещите над Ламия (град в Централна Гърция) не разбира гръцки език”.

Тъй като историческите и етнографските факти са такива, че казаното от Краунакис напълно отговаря на истината, истерията около неговите думи изглежда необяснима за живеещите извън Гърция. От гледна точка на гръцката национална митология обаче композиторият извърши най-големия грях към гръцкия народ – в две изречения той припомни скритата история на разширяването на модерната гръцка държава. Когато през 1912 г. гръцките армии окупират земите на Беломорска Македония, а през 1919 г. и Беломорска Тракия, там ги посреща българско население, което не знае и дума гръцки, и за което гърците представляват екзотика. Въпреки всички усилия, репресии, изселвания, преследвания и последователен асимилационен натиск, и до ден днешен в северните краища на Гърция живее българско население, чийто брой варира според различните

изследователи от 250 000 до 550 000 души. Има цели села, в които и сега не живеят други хора, освен българи.

Българският език обаче далеч не е единственият, който се употребява в гръцките предели. В Епир продължава да живее и да се развива влашкият народ, който всъщност е коренното население на тези земи (както българите са най-старото оцеляло до днес коренно население на Македония и Тракия). Много влашки села има също в Тесалия, както и в района на Олимп. И тук, въпреки опитите за асимилация, влашкият език и самосъзнание са живи. Даже нещо повече – отношението на гръците към тях не е толкова брутално, каквото е към българите, и това им позволява да имат своя особена културна автономност, запазваща тяхната самобитна култура в доминиращата гръцка езикова среда.“

Е, време е да си припомним последните думи от изказването на проф. Божидар Димитров, което досега коментирахме и добре се позабавлявахме. В тях професорът сам си чете присъдата:

„...Никой „македонец“ 2400 години след смъртта им (на Филип и Александър) не може да им припише друга самоличност! Причисляването към различна националност на мъртъвците – от цар Самуил до Гоце Делчев – е едно от най-тежките престъпления на „македонизма“, тъй като те са мъртви и не биха могли да защитят себе си. В цивилизования свят тази практика се нарича плячкосване. В армиите в целия свят плячкосването де факто се наказва със смърт!“

Тук сме напълно съгласни с теб, професоре. И Филип и Александър са известни в историята като МАКЕДОНСКИ и „*никой не може да им припише друга самоличност*“ Причисляването към различна националност на мъртъвци е тежко престъпление. В цивилизования свят тази практика се нарича плячкосване, затова не е допустимо да се пише „*Alexander the Greek*“ или в публичното пространство да се твърди, че Филип Македонски и Александър Велики са гърци. Та затова „*в армиите в целия свят плячкосването де факто се наказва със смърт!*“ Така е впрочем и в науката – ако не с физическа, то поне с професионална смърт.

П О У К И

Всяка басня завършва така. Опитва се нещо да ни научи, да ни направи по-мъдри и по изкусни в живота, да ни бъде полезна. На какво ни научи текста по-горе?

1. Историята не е точна наука. Господстващата все още научна парадигма – исторически материализъм предполага извършването на манипулации, деформации и заблуди в интерес на силните на деня класи, партии и обществени прослойки. Същата омаловажава и дори не отчита ролята на индивидуалното и обществено съзнание в историята. За нея истината не е цел и ценност – важен е интереса. Така се стига до принципа: „*Има човек – има проблем, няма човек – няма проблем!*“ Поради тази причина историческата наука не може да обясни някои от наблюдаваните явления и факти и оправдава политиката на брутални манипулации и силови решения.

2. Най-лесно обяснение на тези явления може да се търси в историческите метафори, притчи, басни, архетипно поведение или в народопсихологията. Както от това, което индивидът мисли за себе си и за другите зависи неговото поведение и неговата участ, така и от това което общността мисли за себе си и за своите съседи, зависи нейната история и съдба. Частно проявление на тази групово-ментална матрица е разиграваната се на Балканите от хилядолетия историческа пиеса, в която древното местно население е поставено или се самопоставя в непълноценната роля на жертва, мърша, варвари със задачата да служи за хранителна среда на пришълците-лешояди.

3. Най-важната и характерна черта на модела „Мършата и Лешоядите“ е, че там където няма мърша, няма и лешояди. Тази историческа игра продължава докато и двете страни приемат да играят отредените им роли и може много лесно да се преформатира в „Лисицата и Гарвана“. Достатъчно е жертвата да осъзнае ролята, която волно или неволно изпълнява и да набере нужните познания, мъдрост и решимост, за да влезе в ролята на „лисицата-ласкател“ или на „умряла лисица“. Лешоядът-гарван във всички случаи ще изпусне плячката си или сам ще попадне в лапите на лисицата. Истинско чудо би било, ако се усети навреме и отлети.

Е-е, да продължим ли играта?

10.03.2018 – Панагюрище
Милко Гърчев